

arbejdspladser, områder, hvor folk er fattige, områder, hvor husene er dårligt vedligeholdt, områder, hvor alt hører op, tomrum skabt af grænserne.

Europarådet og EU har så taget den opgave op at prøve at få disse ar i landskabet gjort mindre synlige, og der er lavet konventioner og chartre, og vi tilslutter os fra radikal side hele ideen, for grænser skal være områder, hvor man mødes, og ikke områder, hvor man skilles; det skal ikke være ryg mod ryg, men ansigt til ansigt.

Så er det da fuldstændig logisk at søge fælles, grænseoverskridende løsninger, og her har det oven i købet ikke været hensigten at ophæve nationalstaternes suverænitet eller at fjerne grænserne, men blot at reducere dem til administrative foretagender, og selvfølgelig skal der være forskel, for man er ganske vist ligeværdig på hver sin side af grænsen, men ikke ens, og samarbejde om økonomi, infrastruktur, miljø, uddannelse, sprogundervisning osv. i alle dele af Europa er da en indlysende god idé.

Og det er fuldt forståeligt, at man vil prøve at tiltrække virksomheder og at samarbejde mellem virksomheder og prøve at finde fælles løsninger vedrørende trafik, energi, grænseoverskridende kollektiv trafik osv. og at forsøge at lære nabolandets sprog. Men princippet har været, at enhver skal kunne bruge og blive forstået på sit eget sprog, og smukkere mål kan man da ikke have.

I Europarådet, hvor vi jo også har masser af grænseoverskridende samarbejde, har jeg siddet i komiteer, hvor man taler til hinanden på sit eget sprog og bliver forstået, selv om der bliver svaret på et andet sprog, og det vil sige, at man forstår hinandens sprog, men stadig væk kan tale på sit eget sprog, og det er jo i virkeligheden et af de smukkeste eksempler på grænseoverskridende samarbejde og på gensidig accept af hinandens sprog, man kan finde. Er der noget som helst forkert i, at man laver den slags ting? Nej, det er der ikke.

Et faktum er vel også, at der bliver flere og flere grænsegængere, for flere og flere mennesker bor i ét land og arbejder i et andet, og er der så noget mere logisk end at gøre en indsats for at lægge programmer for, at det skal kunne foregå så gnidningsfrit som overhovedet muligt?

Men et lokalt initiativ og en lokal organisation er forudsætning for at få støtte udefra, og det er også fuldstændig logisk, for man skal ikke pres-

se løsninger ned over hovedet på de lokale organisationer. Det skal være opstået og konciperet nedefra; så er der til gengæld også penge at hente fra det omgivende samfund. Og Interreg-tilskuddene fra EU, som har været fødsels-hjælper for mange af disse programmer, har siden 1989 givet 139 mio. kr. i støtte til grænseoverskridende samarbejde i Sønderjyllandsregionen. Det er der altså allerede, og hvorfor så dette store postyr?

Men man kan godt sige, at debatten har vist, at opskriften på, hvordan en god idé kan ødelægges, består af visse klare elementer, som jo allerede har været drøftet flere gange her: Man giver projektet et forkert navn; man vælger en forkert dato for underskriften for aftalen; og man lader én af hovedaktørerne sige, at nationalstaterne bliver opløst, og man lader en anden af hovedaktørerne sige, at hvis man ikke havde givet projektet dette navn, havde folk såmænd ikke opdaget det, for det havde de nok været for sløve til. Og der har sikkert været flere andre eksempler på spinatjokkeri eller på manglende takt eller finfølelse.

Til gengæld har der altså fra modstandernes side været fisket i rørt vand og brugt udemokratiske og chauvinistiske metoder: Der har været pustet til tyskerhadet; der har været pustet til angsten for de fremmede; og der har været pustet til en diffus angst for og modstand mod alt, hvad der ligger syd for grænsen, og især EU.

Men det må amtspolitikere jo selv se i øjnene, og de politikere, der har taget initiativet til dette, er jo alle sammen på valg i efteråret 1997, og så mener jeg, at det er helt oplagt, at de selv må stå til regnskab for det; vi skal ikke fra Folketingets side blande os i, hvordan de organiserer et i øvrigt fornuftigt samarbejde på tværs af grænsen.

Det Radikale Venstre kan ikke stemme for nogen af dagsordenerne.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Fremskridtspartiet er meget kraftigt modstander af denne Euroregion Schleswig, men jeg er ganske enig med den forrige taler, fru Elisabeth Arnold, i, at man skal ikke puste til tyskerhadet; det er helt uanstændigt, og det er absolut heller ikke det, der er motiverne fra Fremskridtspartiets side.

Men det, der er galt, er, at man har et ikke folkevalgt - et ikke folkevalgt - 42 mand stort råd;